

Spomini na mater.

Pri Bojanovih so otroci sami domá. Zjutraj zarano vže je je ostavil gospod Bojan, odpeljavši se v mesto po opravkih. Predno se je poslovil, naročil je vse natauko Jelici, najstarejšej hčeri, ali gospodinji svojej, kakor jo je rad nazival po smrti gospéjinej, kakó in kaj naj gospodinji, ko bodo samí, pazi na vsako stvar, varuje in skrbi za brateca in sestrico itd. Malemu Mirku in Malčiki pa je

velel poslušnima biti in pridnima ter v vsem ubogati Jelico. Potem pa se je odpeljal z obljubo, da se povrne še pred večerom.

Ali, bodi-si, da je bil Mirkec še ves zaspan zjutraj, da ni slišal, kakó je bil naročil oče, bodi-si, da je slišal, a hitro zopet pozabil besedij njegovih: poslušen in priden Mirkec ni bil črez dan. V tem, ko je Jelica gospodinja vrlo opravljala

svojo častno nalogo v sobi in zunaj sobe, in je Malči malone vse dopoldne brala in se učila, ni imel Mirkec ni za trenotje nikjer obstanka in pokoja. Zdaj je prišel k Jelici ter jej ponagajal pri delu, zdaj je zopet šel in motil mlajšo sestrico v branji in učenji. In ko sta se ga srečno iznebili onidve, spravil se je nagajivček nad staro kitaro, ki je visela v sobi ob zidu ter brenkal in brenkal po njej toliko časa, da jo je zbrenkal raz steno na tla in ž njo vred prevrnil polico v obližji kitarinem in s polico knjige, da so se poodprle po tleh; z jedno besedo: Mirkec Bojanov je bil malokdaj tako izredno nepokojen in nepoređen kot ravno tistega dne. Sama ni vedela Jelica, kaj bi počela ž njim. Opominjala ga je z lepa, delala obljube, potem ga zopet karala in mu pretiła, češ: „Le čakaj, Mirček, ko pride oče, zatožim te izvestno, in ničesar ti ne bode dal, če je tudi kaj kupil za tebe v mestu, ker si takó nagajiv,“ — a vse ni nič pomagalo. Porogljivo se je nasmejal poníglavček, stekel po sobi in se odrezal Jelici: „Tebi, tebi ne prinese ničesar, če povem jaz, kakó si bila sitna!“ — Kaj nè, otroci, kolika porednost! Vi izvestno niste nikdar taki, tudi ne smete biti taki, če hočete, da vas ljubijo stariši in dobri Bog v nebesih.

A naposled je vsekako hotela imeti mirú Jelica. Odložila je torej pletenje, ki je je imela v rokah, primaknila se k mizi in pomignila bratecu k sebi, rekoč: „Mirkec, pridi k meni, pa bova raje gledala slike iz tele knjige, vidiš, iz katere ti tako rad gledaš, kjer je tvoja in atekova in moja in Malčina slika in tetina in — mamina . . . Alò, daj, pojdi! Pa še ti Malči!“ — In je prišel Mirkec. In Malči tudi. Pa so gledali slike: celo vrsto krasnih fotografij v knjigi spominskeje.

„Kaj nè, Jelica, to sem pa jaz, to pa ti, to pa Malči“ . . . hitel je Mirko pri vsakej noveji sliki. A mesto odgovora smijali sta se sestrici njegovej otročjej pameti.

„Tóle, tóle si ti,“ podražila ga je Malči, „tále gospod vidiš, ki ima take brke.“ In Mirkec se je tudi smijal.

Naposled pa so vender prišli tudi do Mirkove slike in do očetove in Jelicine in Malčine in tetkine in do slike — materine. In Mirkec je tedaj srečno uganil vsakega posebej, kogar je predstavljala slika, le o mamiči dragej ni vedel ničesar . . . Ubožec, ni je poznal, umrla mu je, ko je bil on še v zibéli! — A Mirko ni razumel, kaj se pravi umreti. Pač se mu je zdelo čudno, da nima mamice, kot jo imajo drugi otroci, da bi ga božala, ljubila, a tega si ni mogel misliti, kakó je to bilo, da je umrla. In kot večkratov poprej izpraševati je začel Mirkec tudi danes Jelico o materi gledajoč njeno sliko.

„Kdaj pa je umrla mamica?“ dejal je nežno, in zakaj?“

In Jelica je začela pripovedovati. Dolgo, dolgo je pripovedovala otrokoma kaj in kakó. „Ti si bil še v zibelki,“ rekla je, „a Malči je komaj shodila, ko je zbolela mamica. Štiri tedne je ležala. Tako hudo jej je bilo, tako hudo, da vama ne morem povedati. V četrtem tednu bolezní pa je umrla. Težko nas je zapustila vse, a najteže tebe, Mirkec. Bil si njen ljubljeneec. Še dobri dve uri predno je zatisnila oči, prinesli so te jej morali povitega v plenice, da ti je poljubila poslednjič nedolžno čelo. In potem je umrla. Napravili smo jo na oder, ljudje so jo hodili kropit. Drugi dan potem pa so jo zabili v krsto in ponesli so jo črni možje in zagreblí v jamo. Zamán smo jokali po njej, zamán jo klicali — nič več ni bilo mamice“ . . .

„Oh, oh“ — vzdihnila je Malči. In Mirkec tudi. In popraševal je še dalje.

„Kdaj pa pride mamica nazaj?“

„Nikdar več,“ dejala je Jelica, in tiha solza jej zdrsne po mladem lici. „Kdor umrje, ne vrne se nikdar več, Mirkec.“

„Oh, zakaj pa nè? — Ali je bila pridna naša mamica, Jela?“

„Pridna, pridna in takó dobra. Nas je ljubila nad vse na sveti. Oj kako so bile lepe ure, ko sem sedela pri njej, pa me je božala in ljubila in ujčkala in pela z menój.“

„Kaj nè, učila te je peti, kakor ti mene včasih?“

„Dà, dà. — In moliti me je tudi učila in brati in plesti. Vesela je bila, če sem bila pridna, in vselej mi je kaj podarila.“

„O zakaj je ni več! — In mene, dejala si, posebno je rada imela?“

„Dà, dà, Mirkec!“ —

„O zakaj je ní več!“ Milo se je storilo Mirkecu, da je jokal. Bil je ves drugačen, nič več óni poredni, neposlušni Mirkec. In Malči je bila tudi otožna. „Obrni list!“ velela je Jelici. — Jelica je obrnila. „Nè, nè,“ zajokal je Mirkec, „pokaži mi še jedenkrat mamico“ — Jelica je ubogala. Nepremično je zrl Mirkec v materino podobo — — —

V tem pa se je vrnil iz mesta gospod Bojan. Tiho je vstopil v sobo, da ga niso slišali otroci. Poslušal je in čul njihove razgovore. In nehoté zablestele tudi v njegovem očesu — solzé . . . Bile so solzé ljubezni ob otročjih spominih na mater.

M. Podtrojiški.

Angelj váruh.

Glejte, jaz bom pošlal svojega angelja, kateri pojde pred tebj, in te bode varoval na poti. (II. Moz. 23. 20.)

raznoval se je tisočletni god slovanskih blagovestnikov ss. Cirila in Metoda leta 1885. Slovensko ljudstvo je radostno proslavljalo svoja vélika svetnika in se izročevalo njunej priprošnji. Ta praznik je bil tako lep poleten dan, kakeršnih ima malo vse leto. Solnce je takó lepo sijalo, kakor bi se hotelo radovati s Slovenci . . . . .

Korénčeva Ivanka je šla popóludne s sosedovo Barbko in njenim bratcem Tončkom v gozd borovnic nabirat. Napolnili so vže vsi trije pletenice skoraj do vrha, ko so se začeli črni, gromonosni oblaki kopičiti na jasnem nebu. Živahna družbica v velikem veselji niti opazila ni pretečih podnebnih veslarjev. Še le, ko se je solnce skrilo in je mrzel veter potegnil skozi lesovje, pogledali so vsi trije plaho proti nebu. Napolnili so srečno posode in se hitro vrnili domóv. Vse je bilo skrivnostno tiho. Ptiči so se poskrili po duplinah, sluteč bližajoč se vihar, noben vetrič ni majal ovenelega perja po drevesih, le suho listje je šumelo pod nogami mladih treh begunov, ki so hiteli domóv, kakor na perutih, da bi jih nevihta ne zajela.